

Stane Bračko

Jesenska pesem

Ko srni v jesenske gozdove zletiva!
Pretenke meglice visijo raz drevje,
med mokrimi listi potoček zavrel je:
daj, v njem se rumene jeseni naužijva!

Prepolna drhtenj kakor žarki medeni
poženeva se preko lokov, brez sile,
z lahkoto, kot da so noge se napile
vse sveže, iskrene moči iz jeseni.

Vsak dan bo nad nama šlo sonce na pašo,
na vejah pustilo bo svetle stopinje,
da v njih zableščalo bo jútranje inje
ko sveče goreče med slavnostno mašo.

Razprla oči bova, vdano naročje
pustila, da veter z vej strese vse sanje,
med nje bova skrila vse bóli nekdanje
ko v noč, ki drsí na jesensko pobočje.

Večer

In ko večer žari v ognjenem robu dneva
in je od vonja še prepoln cvetočih trt,
poslušam godbo tvojega odmeva.

Ničesar več kot romar te ne prosim:
okroglo senco tvoje mlade duše
in tebe vso zdaj v sebi nosim.

Preproste prste bom v lasé zveneče
polóžil ti in tiho bom igral,
samo igral od silne sreče...